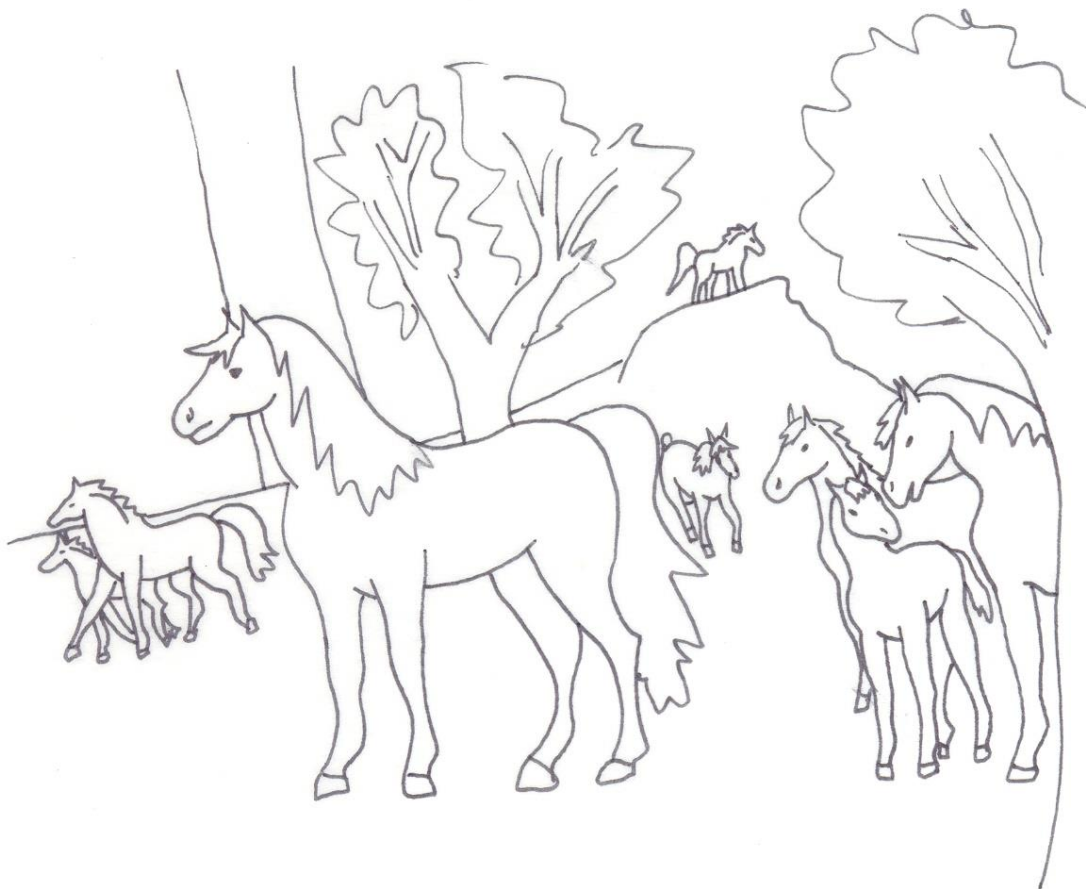

FABU-LÓ

**Mese arról, hogyan lettek színesek a lovak
Tanulással összekötött rajzos színező könyv**

Írta és rajzolta: seva
(további info: cske.seva@gmail.com)

2009.

Egyszer régen, nagyon régen, az Óperenciás tengeren túl, az Üveghegy lábánál elterülő tisztáson élt a hófehér ménes. Azért hívták hófehér ménesnek ezt a lovakból álló családot, mert valóban hófehérek voltak. Mindegyik ló sörénye és farka is hófehér volt, csak szemük volt fekete, patáik pedig hamuszínűek.

✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján! De vigyázz, Szikla hófehér volt! Színezd a hátteret, sőt rajzolhatsz is hozzá fát, bokrot, virágokat, madarakat, napot, felhőt!

Nyolc ló élt együtt, nagycsalád voltak: a vezérmén kancáival és azok csikóival. A vezérmént Sziklának hívták. Hatalmas volt, szügye széles, marja kifejező, fara izmos, lábai hatalmasak. Sörénye és farka olyan sűrű volt, mint amilyet előtte még sohasem láttam.

Sziklának három felesége volt: Harmat, Szellő és Lepke. Természetesen mindhárman hófehérek voltak. Harmat alacsony volt, de izmos, formás. Szellő vékony volt és magas. Lepke könnyed volt, elegáns és szárnyalt ha futni kellett.

Mindháromuknak voltak csikóik. Harmatnak a másfél éves Gomba, Szellőnek a pár hónapos Kesely, Lepkének a majd két éves Csillag és a nemrég született pici Hóka.

Az volt a szokás, hogy amikor a csikók elérték a hároméves kort „kirepültek a fészekből”, azaz elhagyták a ménest és máshol keresték társukat. A kancák csatlakoztak másik méneshez, a csődörök pedig új méneseket alapítottak.

Sok-sok éven keresztül a ménes megszokott életét élte: csikók születtek, felneltek, elmentek, újak születtek. A napok is egymás után ugyanúgy teltek: reggel a folyóhoz nyargaltak inni, majd a mezőre eszegetni, az erdőbe bolyongani, a tisztáshoz pihenni, majd estefelé újra a folyóhoz, s vissza az erdő széléhez.

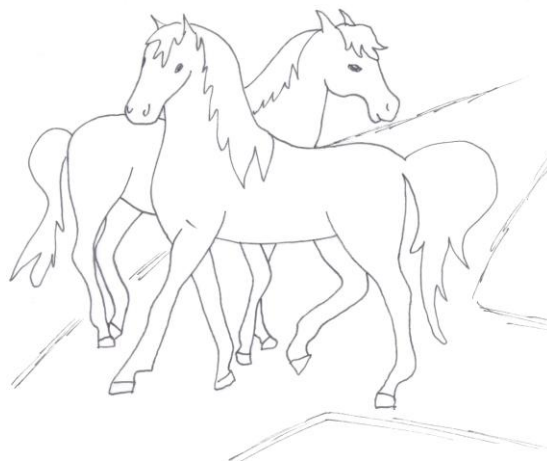

✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján! De vigyázz, a lovak hófehérek! Színezd a hátteret, sőt rajzolhatsz is hozzá lepkét, felhőt!

A csikók is ismerték a megszokott utakat, járták őseik ösvényeit, míg egy napon Lepke egyik csikója a majdnem két éves Csillag út közben egy új ösvényre bukkant. Meg is kérdezte anyját:

- Hova visz ez az út, anya?
- Sehova! – válaszolta Lepke
- Te csak a megszokott úton járd! Ne térj le az ösvényről!

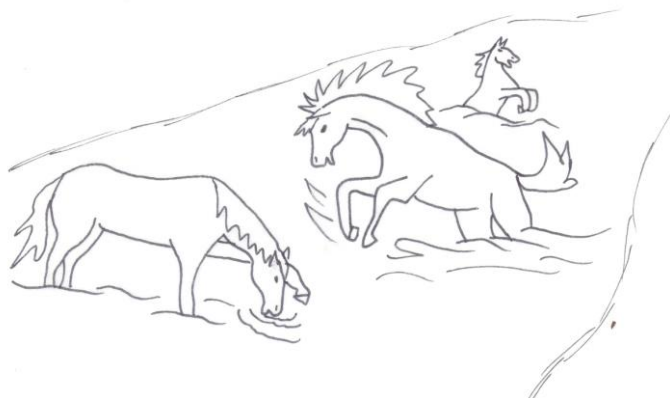
Azzal elfordult és elügetett, hogy utolérje a többieket, akik a folyóhoz igyekeztek, hogy megszokott esti fürdőjüket élvezzék és igyanak. A csikó megvonta vállát és anyja után iramodott. Majd megállt. Lépkedett. Gondolkozott. „Miért ne térhetne le az ösvényről? Mi lehet ott? Talán veszélyes? Vagy ők sem tudják, mi lehet arra?”

Lepke és Csillag az erdőben beszélgetnek. De hol van az erdő? Rajzold meg és színezd ki! De vigyázz! Ezek a lovak is hófehérek!

Elmélkedése közepette utolérte a ménest. A lovak vígan gázoltak a folyó hús vizébe. Egymást locsolták, ittak, viháncoltak. Hirtelen abbamaradt a gondolkodás, inkább Csillag is átadta magát az önfelédlt fürdőzésnek.

A bátrabb lovak bementek a folyó közepéig, úsztak egyet, a többiek a partközelen lubickoltak. Csillag szerette a vízparti növényeket, mert ezek igen ízletesek voltak. Örömmel falatozott fürdőzés közben.

A folyó kék volt, a parton pedig zöldellt a fű. Színezd a képet!

A Nap közben narancs-köntösbe bújt, ezért Szikla jelzett mindenkinek hogy vissza kell indulniuk, hiszen világosan szeretnének hazaérni. A ménes szedelődözni kezdett, kimásztak a lovak és a csikók a

partra, megrázták magukat. A csintalanabbak meg is hempergöztek a parti homokban. Fehér bundájuk így homokszínű foltos lett. Ezen mindig jókat nevetgéltek. El sem tudták képzelni, hogy egy ló ne hófehér színű legyen, még sosem láttak más színű lovat mint fehéret.

Csillag gyakran kérdezgette is anyját, hogy miért csak fehérek a lovak. Persze erre nemigen kapott kielégítő választ.

Ez a kérdés megint felvetődött benne, s úgy gondolta, megkérdezi apját a nagy Sziklát:

- Miért vagyunk mind fehérek? Miért nem vagyunk barnák, mint az őzek, vagy fakók mint a nyulak, vagy esetleg feketék?

- Ne kérdezz butaságokat Csillag! A tündérek bennünket hófehérnek teremtetek, mert mi vagyunk a tisztaság és szépség jelképei!

- De hát feketén is szépek lennénk! És ha nem fekszünk a homokba meg a sárba, akkor a fekete bundánk is szépen fénylene!

- Ez igaz, de mi mégis fehérek vagyunk. – válaszolta Szikla – Remélem azért nem vagy nagyon elkeseredett?

- Hááát... egy picit – mondta lehajtott fejjel Csillag – Tudod, olyan szép éjszaka az égbolt és olyan gyönyörűen ragyognak a csillagok! Úgy szeretnék én is olyan fekete lenni mint a sötétség, és úgy szeretnék egy csillagot hordani a homlokomon!

- Micsoda badarság! Csak nem az erdei boszorkány fertőzött meg ezekkel az ostobaságokkal? – kérdezte már kissé dühösen Szikla.

- Ki az az erdei boszorkány? – kérdezett vissza Csillag meglepődve.

- Nem számít! – mondta Szikla most már nagyon mérgesen – Felejtsd el! És felejtsd el minden mást is, amiről beszéltünk! Éld az életed, legyél jó gyerek, aztán ha elhagysz minket, legyél jó vezérmén!

Ez az amire neked gondolnod kell, nem efféle badarságokra!

Azzal sarkon fordult és elindult a hazavezető ösvényen. A többiek sorban követték. A hazafelé úton Csillag újra gondolkodni kezdett. Addig-addig merengett, amíg a sor végére került, majd annyira lemaradt, hogy már nem is látta a többieket. Amikor ezt észre vette pont ott állt az ösvény mellett, amelytől anyja óvta. Nem ment tovább. Töprengett. „Mi baj lehet abból, ha bekukkant az ösvényre, csak egy pár lépésre?”

✍ Mi volt a háttérben? Rajzold meg a folyóparton fürdőző lovakat vagy az erdőt, a mezőt, a kék eget bárányfelhővel, lenyugvó napocskával és színezd ki!

Bekukkantott, belépett. Nem látott semmi ijesztőt. Lépett még egy lépést. Pont úgy nézett ki az új ösvény, mint bármelyik másik. Fák, bokrok, fű, virág, lepkék.

A kitaposott ösvényt valaki használhatta, mert nem volt benőve növényekkel.

A nap közben már majdnem lebukott, az erdő szürkülni kezdett. Csillag lassú léptekkel haladt az ösvényen, valahogy nem akartak megállni lábai, vonzotta őt az ismeretlen, az új út.

Az ösvény vége felé fényt pillantott meg. Úgy gondolta, azt még megnézi, aztán visszafordul és haza megy. Elindult hát sebesebb léptekkel, hogy hamarabb megtudja, honnan jön a fény.

✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján! Rajzolj még több fát, bokrot és persze néhány lepkét!

A fény egyre növekedett, majd az út végén kiderült, hogy egy tisztásra lelt. A nap fénye a tisztást jobban megvilágította, ezért tűnt olyan hívogatónak az út vége.

Csillag körbe nézett. Egy hatalmas tisztást látott, ami tulajdonképpen egy hegy tetején terült el. Ez egy fennsík volt. Körbenyargalta a tisztást, csodálatos kilátás tárult elébe. Látta a folyót, ahova inni járnak, azt a kis tisztást ahol élnek, s egy csomó más fura dolgot.

Például egy másik, hatalmas tisztást a hegy lábánál. Azért volt fura, mert tele volt színes foltokkal. Úgy nézett ki, mintha tavacskák lennének, de fura színük volt.

Volt egy hófehér, pont olyan mint ő. Mellette egy nagyobb, sárga színe volt, mint a búzának. Attól nem messze egy barna és egy fekete tavat is látott. A tavacskák körül egy kék valami mozgolódott. Már alig látott, hiszen közben szinte teljesen besötétedett.

Nem bírta magával és a kíváncsiságával. Nekivágott egy újabb úton lefelé a fura tavacskákhoz és a fura kék valamihez. Széles ösvényen vágatott lefelé, a hold fénye már megvilágította útját. Hamar leért, s meg is találta a kék emberkét. Egy férfi volt, hosszú süveg-szerű kalapban, kék lepel volt rajta, igazán mókásan nézett ki.

Talán kicsit meg is lepődött, amikor meglátta Csillagot. Nem ijedt meg tőle, ahogy Csillag sem a férfitől. Álltak egymással szemben a hold fényében méregették egymást. Míg végül a férfi megtörte a csendet:

- Üdvözöllek! – mondta és kissé meghajolt fejével. Csillag meglepődött, hogy érti a szavát.

- Ki vagy te? – kérdezte

- A festő vagyok. Bár apád talán csak erdei boszorkányként ismerhet engem.

- Te vagy az erdei boszorkány? – lepődött meg Csillag. – De ugye nem vagy gonosz?

A festő nevetni kezdett. – Gonosz? Hogy lennék már gonosz? Hogy lehetne gonosz az, aki olyan csodálatosat fest, mint a lovak?

 Színezd ki a rajzot a mese alapján!

- Hogyhogy festesz? Lovakat? Minket? Ez mit jelent? – kérdezte Csillag meglepetten.

- Hát, azt biztosan tudod, hogy a Tündérek teremtetek titeket. Csak azt nem tudod, hogy a Tündérek engem bíztak meg azzal, hogy meg-színezzek. Azt hittem a Tündérek maguknak alkotnak hátast, ezért hófehérnek festettem minden lovat. Ma már tudom, hogy színesre kellett volna titeket festenem, hogy jobban rejtőzködhessetek és változatosak legyetek, de mire kikészítettem a festékeket, a Tündérek befejezettnek tekintették a teremtet. A mai napig szeretném befejezni a félkész művemet.

Csillagnak leesett az álla. Itt állt előtte az, aki valóra válthatná az álmát. Talán egyszer még fekete ló lehet belőle?

- Tudnál belőlem fekete lovat csinálni? – kérdezte Csillag lelkesen.

- Éppenséggel tudnék, de a Tündérek megharagudnának rám, ha el-kezdenék festegetni.

- Mit kell tennünk, hogy színesek lehessünk?

- Semmit. Én nem festegetek, mert nem akarom magamra haragítani a Tündéreket.

- De hát megvolna a lehetőséged, nem? – kérdezte Csillag reményvesztve. – Ezek a színes tavak mire valók? Ezek a festékeid? Csak be-le kell gázolnom a fekete tóba és fekete leszek, nem?

- Hát, tulajdonképpen igen, de nem ajánlom, mert...
- Miért? – kérdezte Csillag
- Hát mert úgyis megtudnák a Tündérek, hogy közöm van hozzá és megbüntetnének.
- Téged! De nem engem! – kiáltott Csillag és elvágta a fekete tó felé. Meg sem állt a szélénél, egyszerűen belevetette magát a közepébe. Elmerült benne, majd felbukkant, újra elmerült, s a következő felbukkanásnál már talajt érzett patái alatt.

✍ Színezd feketére Csillagot és a tavat!

Egyszerűen átvágta a tavon. Amikor kilépett a tóból teljesen fekete volt. Megrázta magát, minden porcikájáról lepergett a víz, de a feketeség megmaradt.

Nagyon boldog volt. Büszkén nézett végig magán. A festő pedig fogta a fejét. – Jaj, jaj! Mit kapok a Tündérektől! Mit tettél? – kérdezte jajveszékelve. Csillagot ez nem nagyon érdekelte, tovább érdeklődött:

- Megmarad a színem? Fekete maradok? Vagy le fog kopni? – kérdezte Csillag reménykedve, hogy örökre fekete maradhat.

- Persze, hogy megmarad. – mondta szomorúan a festő. Leült egy hatalmas kődarabra, fejét az arcába temette és szomorkodott. – Mit fogok most csinálni? – jajveszékelt tovább.

- Hát ez nagyszerű! Elhívom a testvéreimet és mindenkit a ménesben, hogy ők is színesek lehessenek! – azzal megfordult és köszönés nélkül elnyargalt.

Jól tudta, hogy merre van a hazaút. Hamar rátalált a hegyre vezető ösvényre, majd a tisztásra, utána az új ösvényre, végül a hazavezetőre. De mielőtt hazaért, megállt. Töprengett. Jól cselekedett? Vagy meg fogják büntetni önfejűségéért? Vajon ki fogja megbüntetni az apja, az anyja, vagy a tündérek?

Lehajtott fejjel elindult visszafelé a festőhöz. Csak úgy kavargtak a gondolatai. Nem tudta, hogy mitévő legyen. Kissé forrófejűen, átgondolatlanul viselkedett.

Amikor visszaért a tisztásra, a kék emberkét már nem találta ott. A hold már lemenőben volt, s a nap lassan felkelni készült. Elinvult hát újra hazafelé. Nem sietett. Hol szomorkodott, hol meg izgott volt. Nem tudta, hogy hogyan fogadják otthon új szőr-köntösét, de reménykedett, hogy másoknak is tetszeni fog.

Hajnalban ért haza. Néhányan még szundikáltak, anyja Lepke izgatottan járt-kelt, bizonyára őt kereste.

- Megjöttem anya – mondta a bokorból kibukkanva. Anyja összereszt. A hangját megismerte, de a látvány meglepte. Fia mozdulatai, hangja, szaga az övé volt, de a színét igen furcsának találta. Lassan közeledett felé.

- Csillag! Mi van veled? Olyan furcsán fekete vagy! – mondta Lepke

- Fekete lettem! Fantasztikus, nem? Képzeld találkoztam az erdei boszorkánnyal és láttam a színes tavakat, megmártóztam és fekete lettem!

- Micsoda??!! – kiáltott fel mögötte Szikla – Nem mondtam, hogy... - elakadt a hangja amikor Csillag mellé ért – Te jó ég! Te tényleg fekete lettél! Hát tényleg igaz? – csodálkozásában elfelejtett haragudni csintalan fiacskájára. Csak bámulta, körbe járta és lassanként elkezdett irigykedni.

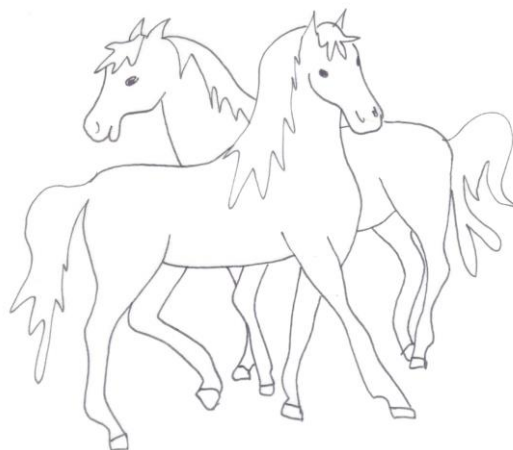
- Mi történt? – kérdezte Szikla

- A Tündérek a Festőt kérték meg, hogy fessen le minket lovakat, s mivel azt gondolta a Tündéreknek leszünk hordozóik, fehérre festett mindannyiunkat. Pedig van neki festéke, csak nem használhatta, mert a Tündéreknek így tetszettünk. Ő nem festhet meg minket, mert fél a Tündérek haragjától én viszont megmártóztam a fekete tóban és lám ilyen gyönyörű lettem. Ugye gyönyörű lettem? – kérdezett vissza Csillag

- Hát mit mondhatnék, egyenlőre szokatlan, de irigyellek, mert a ragadozók éjjel nem láthatnak meg. – mondta Szikla, s tovább kérdezett – Milyen színű tavai vannak még a festőnek?

- Ha jól láttam van neki fehér, gondolom ez volt amivel már dolgozott, láttam sárgát, barnát és feketét. De nem tudom, hogy meddig lesznek meg a tavak, attól tartok el fogja tüntetni őket, mert megmártóztam, fekete lettem, s nagyon úgy tűnt fél a Tündérektől. Pedig nem értem, a Tündérek jók, miért ne gyönyörködnének bennünk akkor is ha színesek lennénk?

- Merre van ez a festő? – kérdezte Szikla komoly, megfontolt hangon.

✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján! De vigyázz, Csillag már fekete! Színezd a hátteret, sőt rajzolhatsz is hozzá felkelő napot, növényeket!

- Mit akarsz csinálni? – kérdezett vissza Csillag. - Ő nem tehet semmiről, én voltam önfejű és magamtól mentem a tóba!

Szikla elmosolyodott, felnézett az égre, amely már hajnali sárgás fényben úszott és megszólalt:

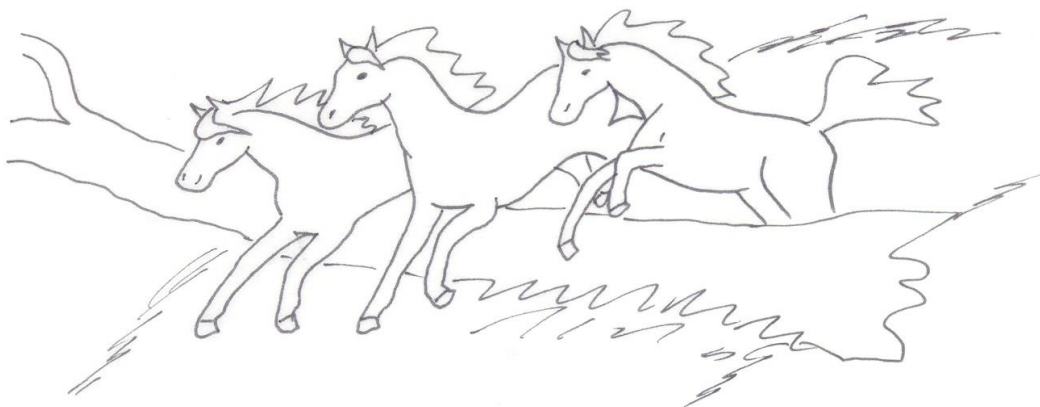
- Szeretnék sárga lenni, mint a napkorong! Sárga, mint az érett búzakalász, vagy az elszáradt rét. Szeretnék színes lenni! – kiáltotta – Mutasd meg, hol van ez a festő! Menjünk mind oda! Legyünk színesek!

- Hurrá! – Hurrá! – mondták a lovak mind kórusban.

Csillag pördült egyet örömeiben és felkiáltott:

- Aki nem akar fehér maradni, kövessen!

Egy kivétellel mindenki összekapta magát és Csillag után eredt, Szikla követte elsőként, majd anyja Lepke, testvére Hóka, nagynénje Szellő csikójával Kesellyel, és unokatestvére Gomba. Csak Harmat maradt a tisztáson. Ő szerette a színét. Nem is csoda, egy „harmat” maradjon is hófehér.

*✍ Színezd a képet és rajzolj még hozzá lovakat, ösvényt, fákat, növényeket!
(vigyázz: Csillag már fekete!)*

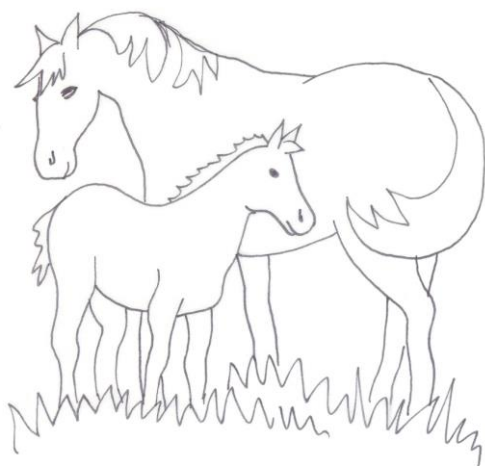
A nap közben már magasan járt, fénysugarai elárasztottak mindent. A hófehér ménes az erdei ösvényen nyargalt élükön egy éjfeke csikóval. Meg sem álltak a színes tavakig.

A tisztáson nem volt senki, a festőnek nyoma sem volt. Hat fehér és egy fekete ló állt a négy tó előtt. Nézték a csodát. Nézték a tavakat, majd Csillagot. Félték az újtól, de vágytak rá.

Szikla lépkedett bele a sárga tóba. Ő is lemerült, mint előző éjjel Csillag a fekete tóba. Amikor felbukkant, arany-sárga színe szinte vakított. Büszkén állt a parton. – Na hajrá! Válasszatok színt – kiáltotta.

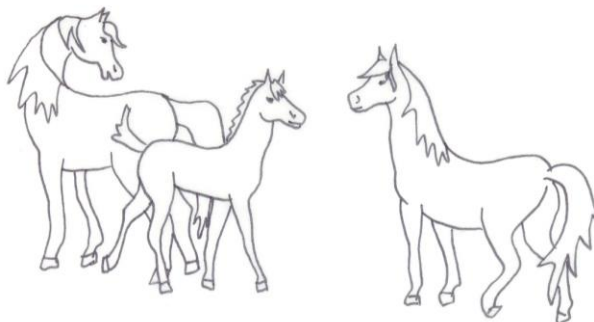
*✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján!
Szikla sárga lett.*

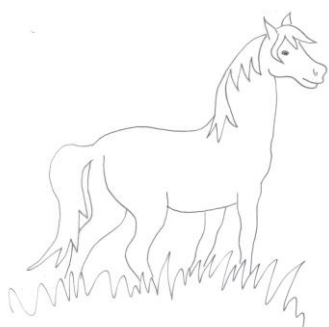
Csillag anyja, Lepke a barna tavat választotta. Szerette a föld színét, a fák kérge is ilyen színben pompázik. Pár hónapos csikója, Hóka is követte őt a barna tóba. Meghemperedtek, alábuktak, majd együtt kiügettek a partra.

✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján! Lepke és Hóka pej színűek.

Közben Szellő és csikója Kesely a fekete tóba vetették magukat. Kesely hamar megmártózott, s vígan szaladt oda unokabátyjához Csillaghoz, hogy összemérjék, vajon ki a feketébb.

✍ Színezd ki a rajzot: Csillag, Kesely és Szellő feketék.

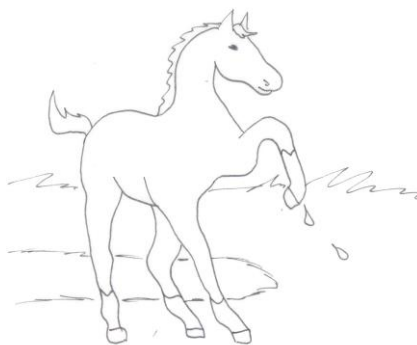
✍ Színezd ki a rajzot a mese alapján! Szellő fakó színű lett.

Amikor Szellő kijött a fekete tóból, nem volt elégedett színével, gondolta kipróbálja a sárga színt is, így hát beugrott a sárga tóba.

Amikor kijött nem volt sárga, de nem is volt fekete. A színe fakó lett. Sörénye és lábai végei sötétebbek voltak mint a testén a többi szőr, de Sziklának nagyon tetszett Szellő új színe, ezért nem variált tovább a színekkel. A partról nézte a többiek elszíneződését.

Kesely, Szellő csikója miután megalapították, hogy ugyanolyan feketék Csillaggal együtt, nem bírt magával, tovább kíváncsiskodott.

Kesely belelépett a fehér tóba. Csillag a tó partjára ment és utána kiáltott: - Vigyázz! Visszaváltozol fehér lóvá, ha ott is megfürdesz! – erre Kesely kijött a fehér tóból, de lábai végét már megfestette a tó.

✍ Kesely fekete lett, de lábai kifehéredtek!

Mintha négy fehér zoknit húzott volna magára. Megpróbálta lerázni magáról a fehérséget. Miközben rázta, egy nagyobb csepp fehér festék Csillag homlokára fröcskölődött. Meglepettségében abbahagyta a lábrázást.

- Te Csillag! Olyan lettél, mintha a homlokodra ült volna egy csillag! – mondta meglepetten Kesely.

✍ Színezd ki a rajzot: a fekete színű Csillag homlokára csillag került.

A többiek mind köré gyűltek. Nézte őt a sárga színűvé vált Szikla, a pej színben pompázó Lepke és Hóka, a fakóvá lett Szellő és a fekete, de zoknislábú Kesely.

- Te Kesely! – mondta Hóka – Én is szeretnék ilyet a homlokomra!

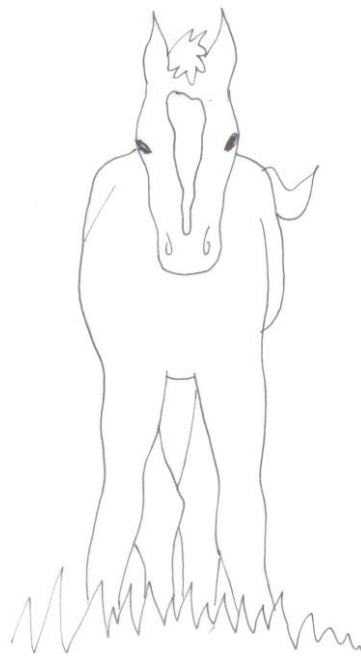
Kesely újra rázni kezdte lábát, de már nem jött róla festék. Úgy döntött segít Hókának, ezért belemártotta lábát a fehér tóba újra, s legyintett a lábával Hóka feje irányába.

Arra nem számított, hogy a több festék nagyobb foltot okoz. Hóka fején egy nagy elkeskenyedő csík lett a homlokától egészen az orráig.

- Nem rossz! – mondta Szikla harsányan nevetve mókás gyermekein. – Jól áll ez is Hóka!

- Hol van Harmat és Gomba? – kérdezte egyszer csak Csillag.

- Itt vagyok – válaszolt Gomba, Harmat csikója, miközben hempergett a barna tó partján. Furán nézett ki. A feje félig barna volt, félig fehér, a testén hatalmas barna foltok voltak, még a sörénye is kétszínű volt.

A pej színű Hóka homlokára egy fehér csík került.

Színezd ki a rajzot a mese alapján! Gomba pej-tarka lett.

- Anya nem jött el, ő szereti a színét. Én pedig nem tudtam eldönteni, hogy színes legyek vagy fehér, ezért alkottam egy ilyet. – mutogatta pej tarka színét büszkén.

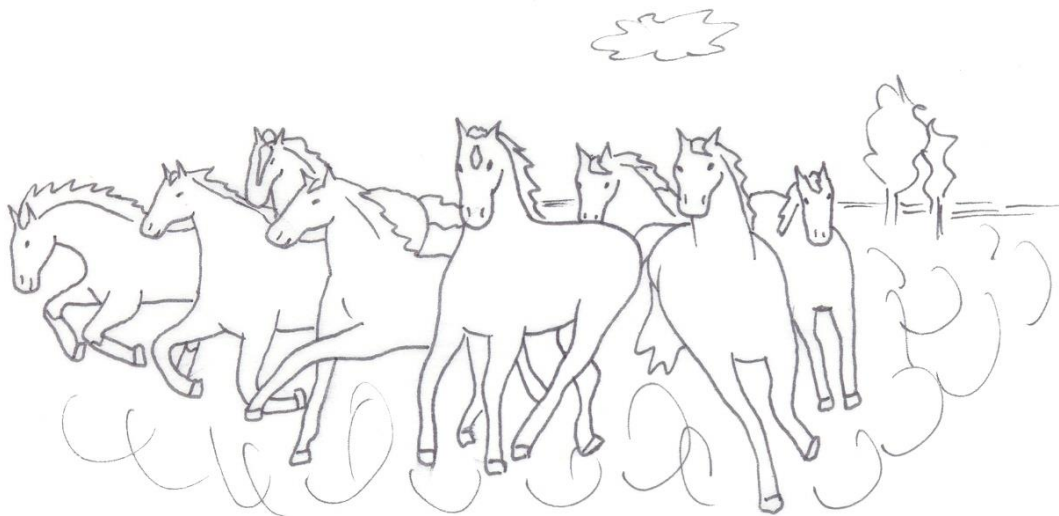
- Hát fiam – mondta Szikla – kicsit furán nézel ki. De ha neked ez tetszik, nem szólok bele. – Azzal elmosolyodott, végignézett hófehérből színessé vált ménesére és büszkén húzta ki magát:

- Mától nem vagyunk hófehér ménes. Ezentúl színes lovak leszünk. Az utódaink között lesz majd fehér, szürke, fakó, sárga, pej, fekete Na és persze foltos is! Lesz majd némelyik fején csillag, vagy orrcsík, de nevezhetjük hókának is. Lesz olyan, aki zoknit fog hordani, van aki egyet, netalán kettőt, esetleg mind a négy lábán lehet fehér zokni, amit mától Kesely után kesely lábnak nevezünk! Legyetek büszkék magatokra! Utódaitok pedig legyenek büszkék rátok, akik színessé tették a lovak népét!

- És most futás haza – mondta Lepke – mielőtt a festő visszajönne és átmázolna bennünket!

Azzal futásnak eredtek. Meg sem álltak hazáig, ahol Harmat várta őket. Jókat kuncogott a színes társaságon, de néhány nap alatt hozzászokott színes rokonságához.

Azóta a lovak sokszínűek, s ők is és mi is emberek szeretjük ezt a sokszínűséget.

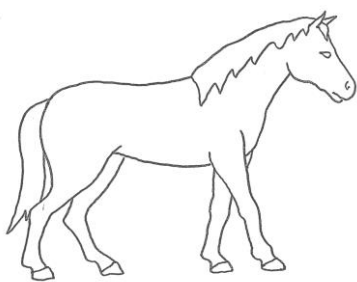
✍ Mielőtt kiszíneznéd ezt a rajzot, olvasd végig a füzetet, ahol megtudhatod pontosan milyen színűek is lehetnek valójában a lovak!

Azután színezd a rajzot a mese alapján! A lovak balról jobbra haladva: Kesely, Szellő, Hóka, Harmat, Csillag, Gomba, Szikla, Lepke.

(vége)

Kedves Gyerekek!

Amit olvastatok csak egy mese. Természetesen a lovakat nem a Tündérek teremtették és nem a Festő festette. Az alábbi lovakat viszont Te színezheted ki olyanra, amilyenre szeretnéd!

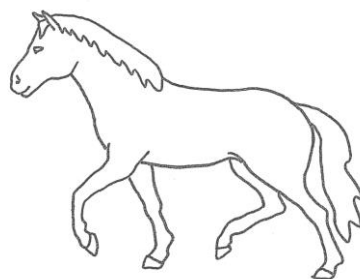
Fehér ló nem is létezik. Csak akkor mondhatjuk egy lóra, hogy fehér, ha szemei pirosak, de ilyenkor a helyes megnevezés inkább az, hogy albínó.

A fehérnek tűnő lovat lovas körökben szürkének hívják. Egy szürke ló lehet világos szürke, vagy akár sötét-szürke is. Sörénye és farka fehértől sötétszürkéig bármilyen lehet.

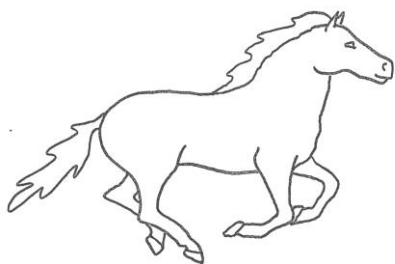
Barna ló sincs. Ha egy ló barnás színű, lehet sárga, pej vagy fakó.

A sárga ló színe sárgás, vöröses, néha barnának tűnő, de sörénye általában világosabb mint a szőre, lábai vége felé pedig világosodnak.

A pej ló szőre a sárgás-vörösesbarnától szinte a feketéig megtalálható, de sörénye és farka mindig fekete, lábai vége felé pedig sötétedik.

A fakó ló színe a sárgás-barnás szín fakó változata, lábai végei elsötétednek, sörénye és farka szintén sárgás-barnás színű. A fakó ló gyakran szíjalt hátú és zebracsíkos a lába vége.

Egy foltos ló lehet fehér alapon sárga, pej vagy fekete foltos. A sörény és a fark színe is változó ahhoz képest, milyen a közelében a szőre színe!

A fekete ló szőre fekete, sörénye és farka mindig fekete. A nyári fekete ló nyáron fekete, télen (a hosszabb, vöröses szőrei miatt) vöröses árnyalatú, pejnek látszó.

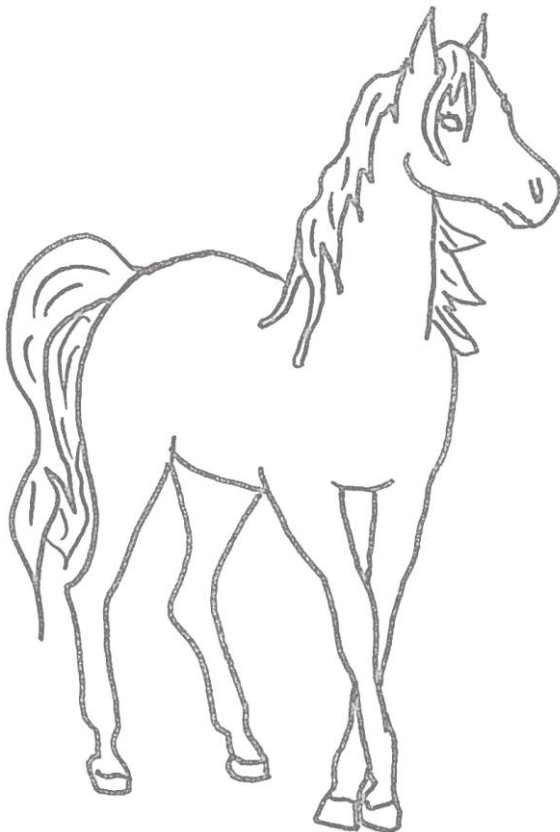
Ezen kívül rengeteg lószín árnyalat létezik még, pl.: vadsereg, egérszürke, zsufafakó, almásderes, csokoládé, párductarka, palomino, stb.

A lovakat nem csak a színük, hanem természetes jegyeik alapján is azonosíthatjuk. Legismertebb jegyek a fejen a csillag, és a hóka. Csillagja akkor van egy lónak, ha a homlokán egy diónál nagyobb fehér foltot visel. Hókának pedig azt az orrsíkot nevezzük, amely a homloktól az orrig húzódik és fentről lefelé keskenyedik. Tetszés szerint rajzolj hókát vagy csillagot, majd színezd ki a rajzot!

Ezen kívül ismerünk még fejen lévő természetes jegyeket, pl: pisztra, szárcsa, orrsík, orrsáv, lámpás, tűzött homlok.

Ha egy ló lábán fehér zokni van, azt mondjuk rá, hogy kesely lábú. Attól függően, hogy melyik testtájáig húzta fel a zokniját lehet pl.: pártában kesely, csüdben kesely, bokában kesely, felszár kesely, bokán felül kesely, stb. Színezéskor legyen kesely lábú ez a lovacska!

Remélem, hogy tetszett a mesém és ezt a pár oldalnyi „tudást” pedig könnyen magadba szívta. Ha ezentúl lovat látsz, ismerd fel a színét és a természetes jegyeit!

Most pedig színezd ki a mese végén lévő lovakat! (lapozz vissza a 13. oldalra)

seva

www.seva.eoldal.hu

Ajánló

A lányaim - Juli, Eszter és Lili - imádják a lovakat. Úgy alakult az életünk, hogy mindhárman egy éves koruk óta lovagolnak. Van otthon műanyag ló, plüss ló, ló matrica, még klasszikus seprűnyeles lófej is van, szobai vágtaához.

És most végre van egy mesekönyv, amelyben lovak a főszereplők. Amelyben lovakat lehet színezni. És persze lovakról lehet tanulni.

Kedves történet, kedves képekkel és szerethető főhősökkel. A lányok észre sem vették, és megtanultak egy rakás lovas kifejezést.

Az első négy mesélésnél még nekem is tetszett. Sajnos a gyerekek nem unják meg.

Szalay Ádám
TV2 Napló